

Fru Bertha, der havde siddet med bortvendt Ansigt, blev først nu helt nærværende.

„Hvorfor?“ spurgte hun.

„Jeg tænker paa at gifte mig. Jeg troede forresten, De vidste det. Og jeg har, oprigtig talt, opfattet Deres Venlighed imod mig som et stiltiende Samtykke.“

„Det har De heller ikke taget fejl i, Dihmer! Men har De talt med Jytte?“

„Ja — og jeg har Grund til at tro, at heller ikke Deres Datter har taget mig mine dristige Hensigter altfor ilde op.“

Fru Bertha vendte sig atter bort og nikkede.

„Det gør hun sikkert ikke! Det er jeg ganske overbevist om!“ sagde hun — mere som en Forsikring til sig selv end til ham.

„Under disse Forhold kan De vist tænke Dem, at jeg ikke er begærlig efter at tumle ud i en Valgkamp med Udsigt til at komme til at tilbringe Hvedebrødsdagene paa Krostuemøder.“

„Det forstaar jeg ikke rigtigt, kære Ven. De behøver jo ikke at gifte Dem netop under Valget. Der er vist denne Gang ualmindelige Chancer for unge Mænd, som har Førerevner i sig. Er det ikke værdt at tage under Overvejelse? Naar det dog ikke er Deres Hensigt at leve Deres Liv som Privatmand — og De tænker vel ikke paa for Fremtiden helt og holdent at ofre Dem for Deres huslige Lykke —.“

„Det vilde jeg i Grunden helst. Det er gaaet op for mig, at jeg har en Del tilgode hos Livet paa den Konto. Naar det kommer til Stykket, er det maaske ogsaa den bedste Maade at gavne Samfundet paa.“

„Hør, Dihmer, hvad er det med Dem? Det kan jo ikke være Deres Mening, hvad De sidder her og siger.“

„Da taler jeg virkelig i fuldeste Alvor.“

„Hvad er der da sket?“

„Aa — ikke andet, end hvad der vel stundom hænder et Menneske ved Eftersyn af sin indre Forfatning. Man gør den Opdagelse, at man i flere Henseender er en ganske anden, end